

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 292/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Komkom, Hlavná 27, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/2019 z 30. januára 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 96/2019 z 30. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v konaní o nahradenie vyhlásenia vôle žalovanej na uzavretie dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 C 5/2018. Okresný súd o žalobe žalobcu rozhodol rozsudkom zo 14. mája 2018 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 71/2018 z 25. októbra 2018 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť založil na dôvode podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd o dovolaní žalobcu rozhodol napadnutým uznesením, ktorým zrušil rozsudok odvolacieho a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia najvyšší súd dospel k záveru o dôvodnosti podaného dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, keď konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces videl najvyšší súd v tom, že právne závery súdu prvej inštancie

a v nadväznosti na ne aj právne závery krajského súdu neobsahovali vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a nedávali konzistentné odpovede na argumentáciu žalobcu. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal na svoje stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2016 a dospel k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný.

3. Sťažovateľka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd vec posúdil arbitrárne a formalisticky. Argumentuje tým, že rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok krajského súdu je „jasný, úplný a presvedčivý, dostatočne a náležitým spôsobom odôvodnený“. Sťažovateľka v tomto smere poukazuje aj na dôvodovú správu k § 149 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, z ktorej cituje „*ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 OZ, teda vyporiadať možno iba zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, bezpodielové spoluvlastníctvo nemožno vyporiadať vopred, ešte pred jeho zánikom*“ a vo veci konajúce súdy správne vec posúdili, keď zamietli žalobu žalobcu, pretože zmluva o budúcej zmluve „dohody o vyporiadaní BSM“ svojím účelom a obsahom odporuje zákonu. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd iba formalisticky odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, keď konštatoval nedostatok odôvodnenia rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozhodol v rozpore s jeho doterajšou súdnou praxou.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľky... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 96/2019 zo dňa 30. 1. 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/2019 zo dňa 30. 1. 2020 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. *Sťažovateľke... priznáva úhrada trov právneho zastúpenia v sume 450,26 EUR...*“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje

na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti

so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

12. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu predovšetkým namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Argumentáciu sťažovateľky možno zhrnúť do jedinej vznesenej námietky, ktorou je arbitrárnosť a právna neudržateľnosť záverov najvyššieho súdu, ktorými odôvodnil výrok svojho zrušujúceho rozhodnutia.

14. Ústavný súd považuje za nevyhnutné v prvom rade upozorniť na povahu napadnutého uznesenia. Ide o kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým sa konanie nekončí, pretože vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ústavný súd štandardne vo svojich rozhodnutiach v obdobných prípadoch kasácie uvádza, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti Civilného sporového poriadku), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016), pretože základné právo na súdnu ochranu ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, musia im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a EŠLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Napriek už uvedenému ústavný súd dodáva, že aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši

nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019).

16. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, berúc do úvahy charakter napadnutého uznesenia a prípadne tam uvedený právny záver, ktorý by bolo možné považovať za záväzný pre ďalší postup krajského súdu, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná.

17. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nedospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci bol jednoznačne formulovaný právny záver, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že vo veci konajúce súdy budú viazané určitým záväzným právnym názorom, resp. nezistil existenciu inej výnimočnej okolnosti, ktorá by ústavný súd oprávnila vstúpiť do prebiehajúceho konania využitím svojich právomocí. Inými slovami, ústavný súd v súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu odkazuje na svoju už citovanú judikatúru v bode 14 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktorá vychádza zo zdržanlivosti ústavného súdu nezasahovať do prebiehajúceho konania.

18. Najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu vo veci sťažovateľky z dôvodu, že *„konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016... odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie veci“* (bod 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia, pozn.). Dovolateľ totiž tvrdil, že vo veci konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho námietkou, že z akého dôvodu nemožno uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve, ktorú uzavrel so sťažovateľkou, keď aj podľa tejto zmluvy nastanú účinky dohody o vyporiadaní

bezpodielového spoluvlastníctva manželov až po zániku manželstva na základe odkladacej podmienky. Následne najvyšší súd v bode 21 odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že ak sa súd prvej inštancie pri svojej argumentácii pri posudzovaní predmetnej zmluvy zameral na systematický výklad, pripomenul mu skutočnosť, že takýto výklad má svoje pravidlá, pričom súdu prvej inštancie vytkol, že v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje vysvetlenie, „*akým spôsobom, resp. akým právnym postupom dospel k výkladu, že zmluva o budúcej zmluve sa nevzťahuje na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva*“. Ďalej súdu prvej inštancie vytkol, že všeobecné konštatovanie, že súdna prax možnosť uzavretia takýchto dohôd ešte pred zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov odmietla, je nekonkrétne, pretože nie je zrejmé, aká judikatúra vyšších súdnych autorít dospela k takémuto konštatovaniu.

19. Podľa názoru ústavného súdu citované úvahy a závery najvyššieho súdu rozhodne nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené tak, ako to tvrdila sťažovateľka vo svojej sťažnosti.

20. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Sťažovateľkou prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším súdom, a to najmä v kontexte toho, že v okolnostiach veci ide o kasačné rozhodnutie.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný

súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu bez toho, aby v petite svojej sťažnosti výslovne žiadala vysloviť porušenie tohto označeného základného práva.

23. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd prihliadajúc na hospodárnosť konania, konštatuje, že nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľka svoju sťažnosťou namietala aj porušenie svojho základného práva, preto už nevyzýval právneho zástupcu sťažovateľky na odstránenie tohto nedostatku petitu sťažnosti a v záujme poskytovania materiálnej ochrany práv preskúmal napadnuté uznesenia aj z hľadiska toho, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť/došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu, prípadne postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

25. V prvom rade je potrebné si pripomenúť, že ide o kasačné, nemeritórne rozhodnutie všeobecného súdu, preto je v princípe vylúčené, že by mohlo dôjsť k porušeniu tohto označeného základného práva sťažovateľky postupom alebo napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Eventuálne k porušeniu tohto práva by mohlo dôjsť podľa názoru ústavného súdu len (a to tiež len nepriamo) v prípade, ak by najvyšší súd formuloval taký záväzný právny názor, ktorým by ovplyvnil ďalší postup všeobecného súdu alebo výsledok konania. Keďže už bolo konštatované, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu takýto právne záväzný právny názor neobsahuje (pozri bod 17 odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.), ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiadna relevantná príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, preto dospel k záveru, že je potrebné aj túto

časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu